

Sygn. akt V W 3455/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2015 r. sprawy, przeciwko:

1) **M. W.** s. E. i B. z domu G., ur. (...) w L.

obwinionego o to, że:

w piśmie z dnia 05 maja 2014r., będąc właścicielem samochodu marki F. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 13 kwietnia 2014r. ok. godz. 08.15,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.;

2) **E. W.** s. J. i A. z domu L., ur. (...) w R.

obwinionego o to, że:

w piśmie z dnia 07 maja 2014r., będąc współwłaścicielem samochodu marki F. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 13 kwietnia 2014r. ok. godz. 08.15,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Orzeka

1) Obwinionego M. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.

2) Obwinionego E. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.

3) Zasądza od obwinionych po 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, obciąża ich kosztami postępowania w sprawie w kwocie po 100 (sto) złotych wobec każdego z obwinionych.

Sygn. akt V W 3455/14

UZASADNIENIE

M. W. został obwiniony o to, że w piśmie z dnia 05 maja 2014r., będąc właścicielem samochodu marki F. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 13 kwietnia 2014r. ok. godz. 08.15, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

E. W. został obwiniony o to, że w piśmie z dnia 07 maja 2014r., będąc współwłaścicielem samochodu marki F. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 13 kwietnia 2014r. ok. godz. 08.15, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 K.W. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2014 roku ok. godz. 08.15 starszy inspektor Straży Miejskiej P. S. ujawnił wykroczenie drogowe polegające na niezastosowaniu się kierującego samochodem marki F. o nr rej. (...) do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Powyższy czyn wypełniał znamiona wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw. Wykroczenie zarejestrowano przy pomocy aparatu cyfrowego. Wykonano 4 zdjęcia. Współwłaścicielami pojazdu byli M. W. i E. W..

W związku z ujawnionym wykroczeniem Straż Miejska m. st. W. III Oddział (...) w dniu 1 maja 2014 roku pisemnie wezwała M. W. oraz E. W. do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec nich pytania, odnoszące się do osoby kierującej w dniu zdarzenia w/w samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadzili osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania.

W dniu 4 maja 2014 roku M. W. odebrał powyższe pismo. W dniu 5 maja 2014 roku powyższe pismo odebrał E. W..

M. W. w dniu 5 maja 2014 roku i E. W. w dniu 7 maja 2014 roku skierowali do Straży Miejskiej pisma, w których nie wskazali Straży Miejskiej m. st. W. III Oddział (...) osoby, której w dniu 13 kwietnia 2014r. ok. godz. 08.15 powierzyli pojazd marki F. o nr rej. (...) do kierowania lub używania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego M. W. /k. 67/, częściowych wyjaśnień obwinionego E. W. /k. 67/, notatek urzędowych /k. 1, 10, 11, 24/, dokumentacji fotograficznej /k. 2, 12/, wezwań /k. 3, 13/, zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 3a, 14/ oraz odpowiedzi obwinionych /k. 4, 15/.

Przesłuchany przed Sądem obwiniony M. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach obwiniony oświadczył, iż samochód ten używany był przez wiele osób. Kluczyki i dokumenty pojazdu znajdowały się w korytarzu i dostępne były dla wielu osób. M. W. oświadczył również, iż pismo od Straży Miejskiej otrzymał po upływie miesiąca od zdarzenia. Dlatego też nie był on w stanie ustalić osoby, która kierowała pojazdem w dniu zdarzenia. Nie potrafił on również jednoznacznie wskazać czy on sam nie używał tego dnia samochodu. /k. 67 wyjaśnienia obwinionego M. W./

M. W. ma 29 lat. Jest żonaty, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Z zawodu jest kierownikiem ds. zarządzania. Osiąga wynagrodzenie w wysokości ok. 7000 złotych. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 66 wyjaśnienia obwinionego M. W./

Obwiniony E. W. w postępowaniu sądowym również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oświadczył, iż nie jest w stanie określić kto kierował pojazdem. /k. 67 wyjaśnienia obwinionego E. W./

E. W. ma 59 lat. Jest żonaty, posiada dwoje dorosłych dzieci. Z zawodu jest nauczycielem. Obecnie przebywa na emeryturze, z której uzyskuje 2.400 złotych. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 66 wyjaśnienia obwinionego E. W./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę M. W. i E. W. w odniesieniu do przypisanych im czynów. Obwinieni pomimo wezwania, nie wykonali ciężącego na nich obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie.

Sąd, konstruując stan faktyczny oparł się na materiale dowodowym w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 10, 11, 24/, dokumentacji fotograficznej /k. 2, 12/, wezwań /k. 3, 13/, zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 3a, 14/ oraz odpowiedzi obwinionych /k. 4, 15/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Dowody te należało uznać za w pełni wiarygodny materiał dowodowy albowiem zostały one sporządzone zgodnie z przepisami, zaś Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił również wyjaśnienia obwinionych M. W. i E. W.. Oceniając wyjaśnienia obwinionych za wiarygodną należało uznać tą część ich wyjaśnień, w których wskazywali oni na przyczyny nieudzielenia Straży Miejskiej informacji, co do osoby, której w dniu zdarzenia powierzono należącego do nich pojazd do używania/kierowania. Treść ich wyjaśnień jednakże nie zawiera danych, które pozwalałyby na uznanie braku zawinienia co do popełnienia wykroczenia.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw., karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw. ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba, że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie obwinieni nie wykazali, aby spełnione zostały powyższe przesłanki. W ocenie Sądu nie sposób uznać, aby wskazanie przez obwinionego M. W., iż nie jest w stanie ustalić on osoby, która mogła użytkować ten pojazd w określonym czasie, z uwagi na to, że użycza swojego samochodu innym osobom, nie wyczerpywało znamienia nieudzielenia odpowiedzi na wezwanie. W ocenie Sądu bowiem udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw (podobnie postanowienie SO w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt VIII Kz 444/12). Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (por. Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011 nr 106964).

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionych jako współwłaścicielach pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Jako współwłaściciele pojazdu byli zobowiązani wobec organu do posiadania danych na temat osoby, której powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. W przypadku braku możliwości zapamiętania tych danych, mogli oni np. prowadzić w tym celu stosowną ewidencję lub powierzyć jej prowadzenie oznaczonej osobie, tak, aby zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Właściciel pojazdu, który podaje, że nie może lub nie jest w stanie pamiętać kto prowadził pojazd, a jednocześnie nie zabezpiecza sobie danych na temat tego komu powierzył pojazd, tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godzi się na to.

Wart odnotowania był także fakt, iż w przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionych w stosunkowo krótkim czasie od daty zdarzenia.

Wskazać należy przy tym, iż ewentualna niechęć obwinionych do wskazania osoby bliskiej jako użytkownika/ posiadacza pojazdu w oznaczonym czasie, nie należy traktować jako okoliczność powodującą brak wyczerpania znamion czynu zabronionego. W niniejszej sprawie obaj obwinieni nie występowali bowiem wobec Straży Miejskiej jako świadkowie mający wskazać osobę, która popełniła wykroczenie. Występowali oni jako obywatele, którzy jako współwłaściciele pojazdu posiadali określone obowiązki ustawowe wobec uprawnionego organu w zakresie udzielania informacji – komu jako właściciele (posiadacze) powierzyli pojazd. Wskazać należało także, iż w przypadku, gdyby obwinieni wskazali osobę, której powierzono należący do nich pojazd, informacja na temat takiej osoby dotyczyłaby co najwyżej popełnienia wykroczenia przez osobę prowadzącą pojazd, nie dotyczyła zaś przestępstwa bądź przestępstwa skarbowego.

Wskazać należy również, iż żądanie wskazania pochodziło od uprawnionego organu. Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu SN z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, iż (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie.”

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, albowiem ich zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy M. W. i E. W., która została udowodniona. W chwili popełnienia czynów obwinieni byli osobami dojrzałymi życiowo, w pełni poczytalnymi. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionych.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranych. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniami, stopień winy i zachowań obwinionych.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona wobec obwinionych kara grzywny w wysokości po 100 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez obwinionych i stopnia ich zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionych porządku prawnego.

Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionych kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzenie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości po 100 zł i wymierzył im opłatę w wysokości po 30 zł.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.